

Sygn. akt VII U 828/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 grudnia 2018 r.

w Warszawie

sprawy J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 czerwca 2018 roku, znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2018r. na stałe.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. Z. w dniu 28 czerwca 2018 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 czerwca 2018 roku, znak: (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie odwołującego stanowisko organu rentowego jest niezgodne z jego dokumentacją lekarską, na którą powołuje się Komisja Lekarska ZUS w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 14 maja 2018 roku. Zgodnie z opiniami lekarzy prowadzących jego stan zdrowia pozostaje bez rzetelnej poprawy po leczeniu rehabilitacyjnym i choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowego, na którą cierpi ubezpieczony, ma charakter postępujący (odwołanie z dnia 28 czerwca 2018 roku k. 2 – 4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I. O. W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 10 lipca 2018 roku wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS w dniu 14 maja 2018 roku uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 11 czerwca 2018 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 10 lipca 2018 roku k. 5 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z. urodzony w dniu (...), z wykształcenia technik mechanik, pracował jako magazynier, a ostatnio jako listonosz. Od kilku lat leczył się z powodu bólów kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego w przebiegu zmian

zwyrodnieniowych i dyskopatycznych pod kontrolą ortopedyczną (opinia biegłego specjalisty ortedy traumatologa M. G. k. 14 – 16 a.s., wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – akta organu rentowego) .

Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 21 maja 2016 roku do dnia 30 marca 2018 roku (decyzja o przyznaniu renty z dnia 24 maja 2016 roku - akta organu rentowego, decyzja o ponownym ustaleniu renty z dnia 19 kwietnia 2017 roku - akta organu rentowego).

W dniu 14 lutego 2018 roku J. Z. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 14 lutego 2018 roku - akta organu rentowego).

Lekarz orzecznik ZUS w dniu 3 kwietnia 2018 roku przeprowadził badanie wnioskodawcy, na podstawie którego J. Z. nie został uznany za niezdolnego do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 kwietnia 2018 roku - akta organu rentowego).

W dniu 14 maja 2018 roku J. Z. został zbadany przez komisję lekarską ZUS, która stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14 maja 2018 roku - akta organu rentowego).

W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14 maja 2018 roku organ rentowy wydał decyzję z dnia 11 czerwca 2018 roku, znak: (...), odmawiającą J. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 11 czerwca 2018 roku - akta organu rentowego).

Od przedmiotowej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie, inicjujące niniejsze postępowanie sądowe (odwołanie z dnia 28 czerwca 2018 roku k. 2 – 4 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty ortedy traumatologa M. G. oraz w oparciu o zebraną dokumentację medyczną ustalił, że schorzenia, na które cierpi odwołujący powodują nadal od końca marca 2018 roku jego częściową niezdolność do pracy na stałe. Odwołujący po wypadku komunikacyjnym w 2015 roku doznał urazu kręgosłupa ze złamaniem kompresyjnym, przebył werboplastykę kręgu L3 oraz zabiegi neurolezji stawów międzykręgowych, był rehabilitowany ambulatoryjnie. Ubezpieczony cierpi również na zwyrodnienie kręgosłupa. Następstwa przebytego złamania kręgosłupa odwołującego, w którym doszło do licznych złamań kręgosłupa piersiowego i złamania L3, spowodowały obniżenie wysokości tego kręgu o blisko połowę i zagięcie osi do przodu. Po przebytych złamaniu utrzymuje się zagięcie osi i objawy zespołu bólowego oraz ograniczenie ruchów. Odwołujący nie jest zdolny do wykonywania pracy listonosza, która jest ciężka i wymaga wielogodzinnego noszenia, nie jest również zdolny do pracy mechanika, czy ślusarza i magazynier, ponieważ te prace również wymagają dźwigania i noszenia. Ponadto uwzględniając wiek J. Z. i charakter zmian oraz ich stopień utrwalenia nie rokuje poprawy (opinia biegłego specjalisty ortedy traumatologa M. G. k. 14 – 16 a.s.).

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 roku Sąd dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. dołączonych do akt niniejszej sprawy, a dotyczących J. Z. (postanowienie z dnia 6 grudnia 2018 roku k. 41 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych oraz w aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortedy traumatologa. Opinia biegłego z zakresu neurologii nie stanowiła podstawy dokonanych ustaleń faktycznych gdyż odnosiła się do stanu neurologicznego odwołującego, z kolei schorzenia, na które cierpi odwołujący są związane z dziedzicą ortopedii podobnie jak jego niezdolność do pracy, co również biegła neurolog wskazała w swej opinii.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz jego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinię powołanego biegłego sądowego lekarza specjalisty z dziedziny ortopedii i traumatologii. Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Uzyskane w ten sposób

wiadomości specjalne Sąd uwzględnił w całości, ponieważ opinia biegłego wydana została w oparciu o obiektywne wyniki bezpośredniego badania odwołującej oraz w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną. Opinia biegłego pozwoliła na ustalenie, czy odwołująca jest niezdolna do pracy.

Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie wносиła uwag oraz nie kwestionowała opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z dziedziny ortopedii i traumatologii. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 czerwca 2018 roku, znak: (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, a także po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne. W szczególności, żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Na wstępie Sąd wskazuje, że elementem spornym postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującego i ustalenie, czy przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest przepis art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna), zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia

oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że odwołujący nie spełnił podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, mianowicie nie jest niezdolny do pracy.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z dziedziny ortopedii i traumatologii, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z dziedziny ortopedii i traumatologii, albowiem opinia ta pozwoliła na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji, jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu, opinia biegłego została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badania odwołującego, a biegły lekarz sporządzający opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści przedmiotowej opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującego czyni go częściowo, stale niezdolnego do pracy, bowiem u ubezpieczonego występują bóle kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Odwołujący nie jest zdolny do wykonywania pracy listonosza, która jest ciężka i wymaga wielogodzinnego noszenia, nie jest również zdolny do pracy mechanika, czy ślusarza i magazynie, ponieważ te prace również wymagają dźwigania i noszenia. Ponadto uwzględniając wiek J. Z. i charakter zmian oraz ich stopień utrwalenia nie roszą poprawy i powodują nadal jego częściową niezdolność do pracy na stałe.

Analizując opinię biegłego Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u odwołującego, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej odwołującego i jego badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r. (II UK 106/09), w którym stwierdził, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Okręgowy podzielił wnioski z opinii biegłego i uznał, że z uwagi na schorzenia ortopedyczne odwołujący jest częściowo stale niezdolny do pracy. W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołujący spełnił wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do świadczenia.

Odnosnie ustalenia terminu, od którego Sąd przyznał odwołującemu prawo do renty, zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd zważył, że wypłata poprzednio przyznanego świadczenia zakończyła się z dniem 31 marca 2018 roku, a ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Wobec tego, w ocenie Sądu, zasadne jest przyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2018 roku na stałe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Małgorzata Jarząbek

(...)